

Priča starog prozora

Nekada su za nas prozore govorili da smo pogled u svijet. Sada nas je zamijenio internet. Unatoč tome svi znamo da kuća nije kuća bez čvrstih temelja i krova, bez zidova, vrata i prozora. Temelji, krov i zidovi su sigurnost, prozori, toplina i svjetlost. Prozori su kući isto ono što su čovjeku, oči i uši.

Ne znam da li ste nekada u mom gradu bili, ali sam siguran da ste za Varaždin čuli.

Grad anđela

Grad crkava i zvonika

Grad baroka

Grad kulture

Grad cvijeća

Grad tornjra

Grad u kojem anđeli, u Anđelinjaku spavaju spavaju

Ako i dođete u moj grad nećete me vidjeti. Ja sam prozor s dvorišne strane. Moja ljepotica (sada stara dama) izgrađena je u vremenu, u kojemu je živjelo plemstvo i pučanstvo, niži i viši stalež, crvena i plava krv. Vrijeme je prolazilo, društvena uređenja se mijenjala, s njima i stanari koji su u mojoj kući stanovali. Mene su novom farbom farbali, nove zavjese stavljali.... Jedni ljudi svjetove su zamijenili, drugi kontinente. Ja sam i dalje tu. Istina, star i pohaban, već dugo nisam otvaran. Ostaje mi da čekam i da se nadam.

Ispričat ću vam jednu priču iz davnina, iz vremena dama i krinolina, lanenih robača i sluškinja....

U mom dvorištu zajedno su se igrali Ivan i Ana. Kako su zajedno odrastali, jedno drugom su se povjeravali. Sve tajne dijelili. Jednog dana u cvijetnjak su posadili, Ana crvenu ružu, Ivan plavi jorgovan. Kako su odrastali sve manje su se igrali, sve češće, sramežljivo su se gledali, ispod svojih krila pod okriljem noći sastajali. Ana je odrasla u prekrasnu crnokosu, crnooku djevojku. Ivan u visokog plavokosog i plavookog mladića. Ljubav je prvo tinjala, a onda se rasplamsala. Voljeli su se, iako su znali da ne smiju. Tako su pravila nalagala.

Samo čovjek takva pravila može izmisliti. Ne možeš zabraniti suncu da sja, kiši da pada, ljubavi da se nada. Ljubav ne poznaje pravila, ljubav ne poznaje prepreke, pravila ni ograničenja. Ljubav ljude i svijet, u bolje i ljepše mijenja. Njihovu ljubav su branili, ali je nisu mogli zabraniti. Tada su se odlučili ljubav rastaviti. Anu i njezinu majku spremačicu pod okriljem noći, u nepoznatom pravcu odvesti.

Tamo negdje na obali mora, Ana se od tuge razboljela. Tiho je otišla, i svoju ljubav sa sobom ponijela.

Ivan je Anu tražio, roditelje molio....Čvrsti i nepopustljivi su bili.

„Loza kao naslijeđe ide s koljena na koljeno.Što je korijen dublji, to je loza duža“, često su mu govorili.

Ivan je živio i patio. Dužnosti prema roditeljima, lozi i plemstvu izvršavao. Samo je jednom istinski volio. Svoju Anu. Puno godina kasnije Ivan je za tužnu vijest čuo.....Tada se jednostavno životu prepustio, imanje zapustio, od juta do večeri pijan bio. Kao duh imanjem lutao. Ništa više važno bilo mu nije.....

Jedne ljetne večeri mjesečina ga je naslonjenog na cvijetnjak, srebrenom koprenom pokrila.

Kako u dvorištu, tako i u cvijetnjaku....

Jorgovan se razgranao, narastao ,prekrasnim plavim cvijetovima procvjetao. I ruža je crvenim pupoljcima propupala, procvjetala, zamirisala.

Pomiješao je vjetar mirise.

Noću na mjesečini ruža je sanjala kako bi lijepo bilo, oko jorgovana svoje grane oviti. Ni jorgovan ravnodušan nije bio. Često je sanjao kako ruži svojim lišćem s nježnih latica, jutarnju rosu briše. Uzalud su oni sanjali , maštali i željeli. Istom rodu nisu pripadali. Od silne čežnje ruža je uvenula. Od tuge za ružom jorgovan je prestao rasti i cvasti.....

Svi oni koji priču znaju, u spomen na njihovu ljubav, u svom cvijetnjaku sade ružu i jorgovan. Blizu. Da se ruža oko jorgovana može saviti. Da jorgovan s nježnih latica ruže , jutarnju rosu može popiti.

Ako jednoga dana ljudi zaborave priču, cvijeće u cvijetnjaku neće.

-Med ljudima ni pravice, nekada davno, Matija Gubec je znao.

-,Ni med cvetjem ni pravice“, puno godina kasnije, Krleža je u stihu napisao.

-Svaka krv je crvena, ljudi su saznali tek kada su se, na ružin trn ogrebali.

Život nas uči sve dok nas ne nauči:

-Kako sijemo tako i žanjemo. Kako sadimo tako i beremo. Kako na polju i u vinogradu , tako i u životu.

-Ljudi su uvijek bili i uvijek će biti.... samo ljudi.

Ja sam jedan stari prozor. Nije na meni da sudim.